

ପଞ୍ଚୁଆ

ପ୍ରଫେସର ନୀଳମାଧବ କର

ତମକୁ ଚିନ୍ତିବାକୁ ଇଚ୍ଛା
ବର୍ଷାରେ, ଲୁହରେ

ନିରୋଳାରେ ଟିକେ କାନ୍ଦି ପାରନ୍ତି ବୋଲି
ବରଷାକୁ ଅନେଇ ଥାଅ ତମେ

ମୁହଁ ତୋଳି ଆକାଶକୁ
ବରଷା ବିନ୍ଦୁରେ, ଓଦା ମୁହଁରେ
ଲୁହକୁ ଲୁଚେଇ
କେମିତି ଯେ ହସ ତମେ ମିଛ ମିଛ

ତମକୁ ଘୋଡେଇବାକୁ,
ମୋତେ ପଞ୍ଚୁଆଟେ ହେଇ
ଭିଜିବାକୁ ପଡ଼େ

ତମେ ଜାଣ, ମୁଁ ଜାଣେ
ତମ ଦୁଃଖ ନ ଜାଣିବାର ଅଭିନୟ
ଆମେ ଦି'ଜଣ କରନ୍ତି

କିଏ ତମ ଦୁଃଖ ବାଣ୍ଟି ନେଉ
ଦୁଃଖୀ ହେଉ ତମ ଦୁଃଖରେ
ତମକୁ ଭଲ ଲାଗେନା

ତମ ଦୁଃଖରେ ଭିଜୁଛ ବୋଲି
ଜାଣି ଅଜଣା ରହିବାରେ
ମୋତେ ଭଲ ଲାଗେନା

ଏଣିକି ମୁଁ ପଞ୍ଚୁଆ ସଜାଡ଼ିଲେ
ତମେ ହସ,
ତମେ ଜାଣ, ମୁଁ ଜାଣେ
ଆଉ ଗୋଟେ ବରଷାର ଋତୁ
ଆସନ୍ନ ପ୍ରାୟ
କଳା ଘୁମର ଶାଢ଼ୀରେ

ଓଲଭରହାମ୍ପଟନ, ଯୁକେ